

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici

Odată, o regină cu părul negru ca abanosul stătea la fereastra palatului, admirând prima ninsoare din acea iarnă. Fulgi mari și pufoși cădeau din înaltul cerului, așternând pe jos un covor alb imaculat. Ca din senin apăru pe zăpadă un trandafir roșu precum sângele. Regina nu-și imagina de unde se luase acel trandafir minunat. Era ca o prevestire pentru ea. Din acea clipă o dorință arzătoare îi atinse inima. „Ce n-aș da să am o fiică albă ca zăpada, cu buzele roșii ca trandafirul și cu părul negru ca abanosul precum al meu!” își zise în sinea sa regina.

În mod miraculos, dorința reginei se împlini. Peste nouă luni ea născu o fetiță drăgălașă: cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roșii ca trandafirul și cu părul negru ca abanosul, exact ca al reginei. Au numit-o Albă-ca-Zăpada. Dar, la scurt timp după ce o aduse pe lume, regina muri. Când micuța împlini un an, regele se recăsători. Noua lui soție era o femeie frumoasă, dar nespus de trufașă, n-ar fi permis nici în ruptul capului s-o întreacă cineva în frumusețe.

Noua regină avea o oglindă magică, pe care mereu o întreba:

– Oglindă, oglinjoară! Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda-i răspundea:

– Tu, Măria ta, ești cea mai frumoasă din întreaga țară!

Regina zâmbea mulțumită, știind, că oglinda spune doar adevărul.

